

מוריה של גורן ניסו להפנות את כושר המנהיגות שלה לאפיקים אחרים והצליחו. בכיתה ה' היתה גורן מארגנת את כיתה, בהצגות שכתבה וביימה. כבר אז ידעה, כי היא עתידה להיות בימאית, אם גם ניסתה דברים אחרים. כילדה רצתה להיות פסנתרנית ואף ניגנה פסנתר במשך שבע שנים. אחר-כך רצתה להיות גם רופאה ופסיכולוגית וליצן בקירקס.

בגיל 17 נדמה היה לה, כי רעיון היותה בימאית עומד לפוג. היה זה כאשר התחיי לה ללמוד יהדות בחוג של התנועה הקיי בוצית. "אורי זוהר אינו מקורי", צחקת גורן. "היה המון רעש בתנועה הקיבוצית. אנשים חשבו שחוג היהדות מוציא אנשים מהקיבוץ. אבל אלי התייחסו כמו אל משוגעת".

"נכנס לה ג'וק בראש", אמרו הוריה של גורן כאשר כתבה מחזות בגיל 10. "נכנס לה עוד ג'וק", אמרו, כשרצתה להיות פסנתרנית ורופאה, או כשהתחרתה בשחיה, וזכתה בכמה תחרויות בשחיית פרפר. כשהתחילה להיות דתית, היו ההורים בטוחים כי גם זה יעבור. אולם במשך

בעיר קצת קשה להסתגל לחיים בעיר. בייחוד אוהבת גורן לשבת בבתי-קפה. היא אוהבת בירה.

שנתיים התמידה גורן והיתה דתית. את ליל הסדר הראשון עשתה במישפחה דתית, דבר שהעליב מאד את הוריה.

"היתה לי תחושה שהכל מסביב מטר-פש", סיפרה גורן. "חשבתי שהקשר לדת וליהדות חשוב יותר. יש הרבה תשובות לכל מיני שאלות שהייתי שואלת את עצמי".

גורן היא טיפוס סקרן ואימפולסיבי. כשהיא מתעניינת במשהו, אין כוח בעור לם שיגרם לה להפסיק והיא משקיעה את כולה ברעיון.

העניין מזויף

ב כד יום שישי נהגה גורן ללכת להתפלל בבית-הכנסת וכשהיתה בצבא הר-ליקה גרות בימי שישי, שמרה על כשרות. ואפילו התחברה רק עם החברה הדתיים. "זה הרגיע אותי מאד", הסבירה. "תמיד הייתי מתלהבת מהר, והשיחות עם הרב הרגיעו אותי. שיחות אלה השפיעו עלי יותר מתוכניות של סופרים ודוקטורים ופרופסורים באוניברסיטה. שנתקלתי בהם מאוחר יותר".

לגורן היתה רק בעיה אחת: איך תמ-מש בהיותה דתית את החלום להפוך ב-מאית. "הלא אי אפשר לעשות הצגות ב-שבת ואי אפשר להציג הצגות נועזות מדי, ואולי זה גם קשור באיסור לעשות פסל ותמונה. היו לי שיחות על העניין

עם הרב. קראתי הרבה סיפרי-דת, אבל לא מצאתי תשובה ברורה. "מהדת יצאתי בצורה מאד אידיאית", היא מודה. גורן שנאלצה להישאר בבסיס שתי שבתות, כלי-כך התגעגעה הביתה, עד שבמקום לנסוע לקיבוץ עם צאת השבת בשש, יצאה בשעה ארבע. אחר-כך נראה לה הכל תפל. "בזתי לעצמי שבשביל שעתים חיללתי את השבת. פיתאום הר-גשתי שאני מזוייפת בעצם, שכל העניין מזוייף. נראיתי מגוחכת בעיני עצמי, והפ-סקתי בבת אחת להיות דתית".

נקודת זינוק

ב שנה האחרונה בצבא, התחילה גורן לעבוד עם נוער שוליים, עבודה שנתנה לה השראה להצגת אשה כמו ג'ירפה ולהצגתה החדשה כמו ציפור בודד על גג. בעקשנותה הטיפוסית עמדה גורן על כך, שאחרי הקורס בעבודה סוציאלית, שעברו היא וחברותיה, תוכל לעבוד עם נערות במצוקה. עד אז חיילות לא עשו עבודה כזאת. גורן ניצחה ועברה לירושלים וכש-

הוכיחה את עצמה החלה מקבלת תפקי-דים אחראיים.

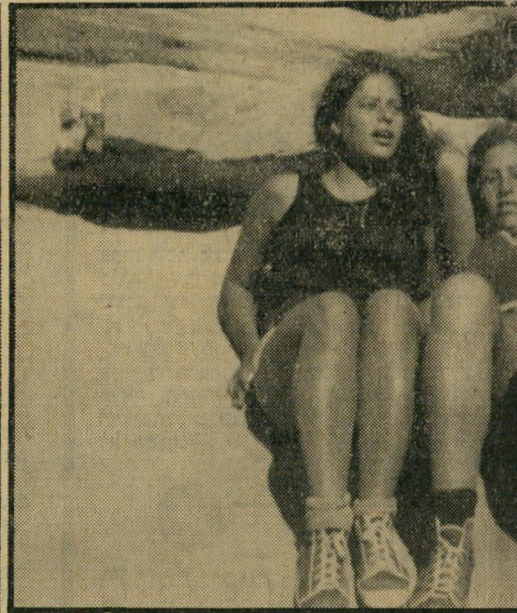
"אני נהנית לעבוד עם אנשים, כי אני אוהבת מאד אנשים", סיפרה גורן. היא התחברה עם הנערות שבהן טיפלה, ועל נושא זה כתבה את אשה כמו ג'ירפה. עם סיום השירות הצבאי התחילה ללמוד בימיו באוניברסיטת תל-אביב, והמשיכה לעשות הצגות בקיבוץ ובסדנת הנגב. גם באוניברסיטה ביימה הצגות. הנושא המר-עניין אותה ביותר, הוא האשה במצביה השונים והילדים. על עבודתה כבימאית אין היא מעוניינת להרחיב את הדיבור: "תראו את ההצגה ותחליטו". אך סיפרה שכאשר היא עובדת, אין היא מרגישה איך חולף הזמן, ולפעמים השחקנים מעי-רים לה על כך.

גורן משקיעה את כולה בהצגות. בכל הצגה, לדבריה, יורדים כחמישה קילו מ-מישקלה. אין לה כימעט זמן לצאת, אולם בשעות הפנאי היא אוהבת לישון, לרכב על סוסים ולקרוא. הצגתה כמו ציפור בודד על גג, שעליה היא עובדת כיום,

בקיבוץ גורן פוזתת פחד מוות מכלי רכב נוסעים, אח-רי שבנסיעה על טרקטור, עלתה על עץ.

עוסקת בחמש נערות במצוקה וחיילת המ-טפלת בהן. לטענתה, אין היא הצגה אוטר-ביוגרפית. "לקחתי את עבודתי בצבא כ-נקודת זינוק, אבל זה לא מיקרה שעוסק ב-אישית". ההצגה תוצג בהבימה בחודש הבא. נראה, שלא גורן תביים הצגה זו, והיא קצת מאוכזבת מהדבר, שכן היא רואה עצמה כמחזאי המביים את עצמו. אבל בינתיים היא מוכנה להתפשר עד ההצגה הבאה.

חילת את עיקר שירותה הצבאי עש-תה גורן (ראשונה משמאל) בירושלים ועבדה בטיפול בנערות במצוקה. בהיותה ילדה קטנה כבר נראו אצלה ניצוצות של כישרון למישחק.

מדריכה גורן (ראשונה משמאל) בטיול בסיני ב-1974, כאשר עבדה כמדריכת-נוער בקיבוץ, עם אחת מהחניכות.